S Božím slovem na každý den

# ...Ježíš je vítěz

Elizabeth Viera Talbotová

Biblické verše jsou citovány z Českého ekumenického překladu.
Pokud je uveden překlad jiný, pak je označen zkratkou:
B21 – Bible, překlad 21. století; SNC – Slovo na cestu; JB – Jeruzalémská Bible.

Přeloženo z anglického originálu Jesus Wins!
vydaného v roce 2019 nakladatelstvím Pacific Press Publishing Association
(ISBN 978-08-1636-449-7), Nampa, USA.

Obálka © Adobe Stock, Mountain Praise – Kevin Carden
© Advent-Orion, Praha 2021
ISBN 978-80-7172-531-2

## Slovo úvodem

Ježíš je vítěz! Zvítězil na kříži. Prostřednictvím své oběti zvítězil na našem místě. Ježíš nevítězí jen v boji vesmírného sporu mezi dobrem a zlem, ale vítězí jednotlivě v srdci každého člověka, který přijme jeho oběť. Když uvěříme, že Kristus je naší věčnou spásou, všechno se změní. Včetně toho, jak se díváme na naši minulost, přítomnost i budoucnost, protože Bůh nám nabízí své odpuštění, ujištění, pokoj a radost.

Tato kniha zamyšlení čerpá z vybraných pasáží čtyř evangelií, knihy Skutků a také knihy Zjevení, aby nám připomněla, jak „příběh" končí. Je napsána tak, aby motivovala ke každodennímu studiu Písma, protože to, jak víme, svědčí o Ježíši. Modlím se, aby Vás každé zamyšlení přivádělo přímo k Bibli a inspirovalo Vás k dalšímu studiu daného tématu. Modlím se také za to, aby Duch svatý na Vás během čtení působil a vkládal do srdce poselství, které budete potřebovat ten den slyšet. Přeji Vám, ať se za každých okolností těšíte z jeho milosti.

Text samotný nesleduje biblické události v jejich časové posloupnosti, ale zabývá se následujícími tématy:

| | |
|---|---|
| Leden | *Přijetí jeho lásky* |
| Únor | *Důvěra v jeho péči* |
| Březen | *Důvěra v jeho vedení* |
| Duben | *Důvěra v jeho spásu* |
| Květen | *Oslava jeho vítězství* |
| Červen | *Radost z jeho pokoje* |
| Červenec | *Ujištění o jeho milosti* |
| Srpen | *Následování jeho učení* |
| Září | *Sdílení jeho milosrdenství* |
| Říjen | *Přijetí jeho ujištění* |
| Listopad | *Chvála jeho důstojnosti* |
| Prosinec | *Chvála jeho přítomnosti* |

Ve svém životě – ve dnech radostných i smutných, ve zdraví i nemoci, v dobách jistoty i chaosu – jsem zjistila, že Boží láska je nezměrná a jeho milost je více než dostatečná. Nedočkavě očekáváme Ježíšův návrat. Kéž ujištění o jeho vítězství na kříži naplní naše srdce nadějí. On slíbil, že se pro nás vrátí. Kéž nám až do onoho požehnaného dne jeho vítězná oběť připomíná, jak příběh skončí: *Ježíš je vítěz!*

## Jeho vítězství

*To jsem vám pověděl, abyste nalezli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.* Jan 16,33

Příběh, který můj otec vyprávěl v kázání, jsem slyšela mnohokrát. Pokaždé mě ale upoutal a pozorně jsem poslouchala. Malý chlapec, který miloval a obdivoval jednoho románového hrdinu, si právě koupil novou knížku. Začetl se do ní, ale uvědomil si, že na rozdíl od předchozích dílů jeho oblíbené série byl tentokrát hlavní hrdina zbit a zdálo se, že prohrává! Nedokázal dočíst následující stránku. S třesoucíma se rukama a se zatajeným dechem otevřel rovnou poslední kapitolu. Nalistoval poslední stránku a přečetl poslední odstavec.

V posledních větách příběhu zjistil, že jeho hrdina přestál všechna úskalí a navzdory mnoha zdánlivým porážkám vyšel z dramatického děje jako vítěz, zatímco darebák byl zničen. Malý čtenář si hlasitě oddechl, nalistoval stránku, kde před chvílí přestal číst, a v klidu pokračoval. Ve světle nových informací, kdykoli se zdálo, že padouch vyhrává, chlapec nahlas řekl: „Kdyby věděl, co já – kdyby jen věděl to, co vím já!“ Ježíš nám odkryl závěr příběhu. On zvítězil! A co víc, představil dvě reality: Sebe samého a svět kolem nás. V něm můžeme nalézt mír, ale ve světě budeme mít soužení (v. 33). Poté, co Ježíš oznámil učedníkům, že dojde k jejich osobnímu selhání (v. 32), prohlašuje, že „v něm“ mohou mít pokoj. Každý den stojíme před rozhodnutím, čemu dáme přednost. Upřednostníme svět a jeho problémy, které určitě přijdou? Anebo dáme přednost lásce a vnitřnímu pokoji, který můžeme najít v Ježíši, zaměříme-li svůj pohled na jeho dosažené vítězství na kříži? Je velký rozdíl v tom, když víme, jak příběh skončí, anebo nemáme ani zdání, jak vše dopadne – stejně jako v případě úvodního příběhu. Když čelíme nemoci, smrti, ztrátám a různým problémům, pamatujme, že zlo je poražený nepřítel. Když jsem zveřejnila fotografii, jak držím tátovu ruku v mojí, abych oznámila, že skončil svou pozemskou pouť, připojila jsem k tomu slova, která jsou nyní názvem této knihy: Ježíš je vítěz! Ježíšova vítězná láska je základem naší víry!

## Jeho láska

*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.* Jan 3,16

Jen co jsem otevřela dveře svého bytu ve druhém patře, šokoval mě pohled na velkého hada! Okamžitě jsem se otočila a utíkala pryč. Zavolala jsem svým sousedům, abych je o celé situaci informovala, a hned potom také do firmy, která se postarala, abych svého nezvaného nájemníka už nikdy neviděla. Trvalo mi však několik měsíců, než jsem se s tímto traumatem vypořádala.

Tento zážitek mi ale připomíná, že Ježíš použil obraz hada, aby nás učil o spasení a lásce. Ježíš vypráví Nikodémovi už stovky let starý příběh, ve kterém figuruje had na Mojžíšově holi jako jeho předobraz. Učí nás, že Bůh tak miloval svět, že poslal svého Syna zemřít. V Janově evangeliu máme zaznamenán rozhovor Ježíše, jak vysvětluje tuto Boží lásku a spásu učiteli zákona. Nikodém, po zhodnocení Ježíšova působení, začíná rozhovor velkolepým tvrzením, že Ježíš přišel od Boha (J 3,2). Ježíš ale lichocení nekomentuje, místo toho Nikodémovi říká, že se musí znovu narodit (v. 5-7). Když Nikodém zareaguje další otázkou, Ježíš se odvolává na dějiny Izraele a zmiňuje událost zaznamenanou v Numeri 21,4-9. Izraelité kvůli své nevěře přišli dočasně o Boží ochranu a mnoho z nich bylo uštknuto ohnivými hady. Bůh pak nařídil Mojžíšovi, aby vyrobil bronzového hada a umístil ho na tyč. Kdokoli se na hada podíval, byl zachráněn. Ježíš Nikodémovi vysvětluje: *„Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“* (J 3,14-16). Ano, Boží nekonečná láska je úžasná. Bůh svým hříšným dětem podává protijed a poskytuje záchranu před smrtí. Tou záchranou a největším darem nebes je Ježíš. I když na tomto světě zažíváme opravdovou lásku, je stále poznamenaná naším hříchem a nedostatky. Boží láska k nám je nekonečná a vždy se na ni můžeme spolehnout! Neboť Bůh tě tak miloval, že dal svého Syna!

## Jeho charakter

*Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – jemu sláva i moc navěky. Amen.*

Zjevení 1,5.6

Naprosto ohromená stojím na konci hlavní ulice starověkého města Efezu. V úžasu hledím na zachovalé ruiny a nádherný amfiteátr. Představuji si, jak ohromné množství lidí proudilo městem v době, kdy Jan psal knihu Zjevení. Na ostrově Patmos, který leží asi osmdesát kilometrů jihozápadně od Efezu, se snažím představit si, jak se asi Jan musel cítit. Vždyť tady přijal zjevení od Ježíše, obdržel výsadu nahlédnout do poslední kapitoly světových dějin – Ježíš zvítězí!

Jak Jan představil Ježíše svým posluchačům na základě zjevení, která obdržel? Z Janova popisu se zaměříme na dvě slovesa, která nám poskytují ujištění od samého začátku této knihy. *„Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází, i od sedmi duchů před jeho trůnem a od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů“* (Zj 1,4.5). *„Jemu, jenž nás miluje“* (v. 5) – toto sloveso vyjádřené v přítomném čase nám připomíná trvalou lásku Ježíše Krista k nám, právě teď a navždy. Vyjadřuje proces nepřetržitý, neustálý. Stále nás miluje a bude nás milovat. *„A svou krví nás zprostil hříchů“* (v. 5) – v původní řečtině je toto sloveso ve tvaru, který naznačuje akci ukončenou v minulosti. Hovoříme zde o dvou slovesech, která popisují Ježíšův vztah k nám. On, Bůh, nás miluje nepřetržitě, bez ustání a vykoupil naši svobodu svou krví na kříži. Toto poselství je základem věčného evangelia. Spousta lidí na světě nezažila skutečně bezpodmínečnou lásku, ale Boží poselství tuto žalostnou realitu mění. Poslední kapitola světových dějin psaná Janem na ostrově Patmos začíná ujištěním, že nás Ježíš miluje a že nás vykoupil. Tyto dvě skutečnosti nám mohou dodávat sílu každý den, dokud jej neuvidíme tváří v tvář!

## Jeho vítězství

*Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.* Marek 1,15

Stejně jako olympijské hry, je i mistrovství světa ve fotbale velmi očekávanou celosvětovou událostí. Pořadatelem Mistrovství světa ve fotbale v roce 1978 byla Argentina, jejíž národní tým také získal vítěznou trofej. Nikdy na tento triumf nezapomenu. Bydleli jsme tenkrát v Argentině a studovala jsem na střední škole. Země se na tři dny úplně zastavila, aby oslavila tuto významnou událost. I když vítězství získali zdatní sportovci, vyhráli jsme vlastně všichni. Jejich vítězství bylo i naše, patřilo celé zemi! Byli to přece naši reprezentanti.

Evangelium podle Marka začíná slovy: *„Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího“* (Mk 1,1). Výraz evangelium, který mimochodem pochází z řečtiny (*euangelion*), se ve starověku používal k označení dobré zprávy, kterou poslové přinášeli z bitevního pole. Oznamovali lidu, že se král vrací jako vítěz. Poslové, kteří nesli tuto dobrou zprávu, se proto nazývali „evangelisté“. V řeckém překladu Starého zákona (napsaného původně hebrejsky) se stejný pojem objevuje v textech, které popisují Boží konečné vítězství a vysvobození jeho lidu:

„Jak krásné jsou na horách
nohy *posla dobrých zpráv*,
toho, kdo pokoj zvěstuje,
*kdo nese dobrou zvěst*,
toho, kdo spásu ohlašuje,
kdo říká Sionu: ‚Tvůj Bůh kraluje!‘“ (Iz 52,7; B21)

Když Ježíš slavnostně prohlásil: *„Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu“* (Mk 1,15), vlastně tím řekl, že lidem přináší dobrou zprávu o Božím vítězství, které bude vybojováno díky jeho službě. Není tedy divu, že se Marek rozhodl použít tento klíčový výraz hned v první větě své zprávy. Ježíš pro nás vybojoval a získal vítězství. Proto nám žádné obavy z budoucnosti či čehokoliv jiného nemusí brát radost ze života a z našeho spasení. Ježíš jako náš reprezentant nám zajistil vítězství! To je důvod k oslavám!

## Jeho vláda

*Kde je ten právě narozený král Židů?* Matouš 2,2

Ať už se jedná o monumentální hrobky starověkého Egypta, nebo o impozantní Buckinghamský palác ve Velké Británii, vždy na nás zapůsobí jejich okázalost a vznešenost. Ať hovoříme o již dávno zaniklých královstvích, či moderních monarchiích, světovými dějinami se vine jako červená nit nádhera a vznešenost, která obklopuje krále a královny. Navštívila jsem spoustu majestátních budov, které vznikly na počest smrtelných mužů a žen. Vždy jsem žasla nad jejich pompézností, krásou a přepychem. Přemýšlím nad kontrastem mezi pozemskými vládci a Ježíšem, Králem králů, který kráčel po této zemi před dvěma tisíci lety. Kdo jemu vzdával poctu?

Matouš šokuje své publikum vyprávěním o návštěvě tří mudrců. Začátek příběhu se odehrává na území, odkud pocházel král David, konkrétně v judském Betlémě, kde se David narodil: *„Když se narodil Ježíš v judském Betlémě…“* (Mt 2,1). V té době byl králem Herodes (v. 1.3). Mudrci šli přímo do jeho paláce v Jeruzalémě, protože zřejmě očekávali, že se nový král narodí v královské rodině. Čekalo je ale překvapení! Mluvili s králem Herodem o dalším židovském králi, a tak se jim podařilo od samého počátku vnést mezi tyto dva krále napětí. Herodes jasně pochopil, že jejich otázky souvisely s Mesiášem (v. 4). Povšimněte si skutečnosti, že mudrci použili titul „král Židů“ místo „náš král“, což naznačuje, že se jednalo o pohany. Matouš evidentně zaznamenal tento příběh, aby zdůraznil význam Ježíšova poslání. (Vnímejme v souvislosti s textem u Mt 28,19: *„Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky…“*) Ještě více mě na titulu „židovský král“ fascinuje to, že jediný jeho další výskyt u Matouše je v příběhu o Ježíšově soudním procesu a ukřižování (Mt 27,11.29.37). A opět tato slova zaznívají z úst pohanů. Pilát nechal připevnit na kříž nápis s jeho proviněním: *„To je Ježíš, král Židů“* (v. 37). Ten, který nás miloval tak, že pro nás podstoupil smrt, nám odhalil, jak celé drama skončí: Ježíš zvítězí! Vrátí se jako Král králů, aby nás vzal domů. Než se tak stane, vzdávejme Bohu chválu. Pozvěme jej do našeho života, aby se stal naším Králem a vládl v našem srdci.

## Jeho majestát

*Když spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí. Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary – zlato, kadidlo a myrhu.* Matouš 2,10.11

Moc ráda vzpomínám na dětství v Jižní Americe a slavení svátku Tří králů. Přede dveřmi svého pokoje jsem si vždy nechala boty, aby mi tam mohli mudrci nechat dárky, až budou procházet kolem. Děti někdy, jen tak pro legraci, přichystaly slámu a vodu pro velbloudy. Příběh tří králů se slaví v mnoha latinskoamerických zemích 6. ledna jako svátek Zjevení Páně (Epifanie), což má ukazovat na to, jak se Bůh dotkl všech národů dobrou zprávou o narození Spasitele.

Matouš porovnává mudrce, kteří se přišli klanět (Mt 2,2), s králem Herodem a se všemi obyvateli Jeruzaléma, kteří jsou touto zprávou znepokojeni (v. 3). Když se hodnostáři z Východu nechali Bohem vést a dorazili tam, kde bylo dítě, *„zmocnila se jich nesmírná radost“* (Mt 2,10; B21). Matouš popisuje mimořádně radostnou událost královských rozměrů a používá výrazný slovník (podobná fráze je zapsána v 1Kr 1,40). Řecký výraz pro slovo „velký“ je mega, ve fyzice například vyjadřuje milion základních jednotek. Stále věřím, že ti, kteří následují Boha a jsou jím vedeni, aby přijali Ježíše, zažívají mega radost, která přesahuje vše, co můžeme zažít. Když vstoupili do domu a spatřili dítě, *„padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary – zlato, kadidlo a myrhu“* (v. 11). Představte si ten moment. Pohané před ním padli na zem – vzdali Ježíši úctu ve chvíli, kdy mu příslušníci izraelského národa ještě svou úctu neprojevili. Tři významní a vzdělaní lidé, kteří cestovali z veliké dálky, a dokonce jim byla udělena audience u Heroda Velikého, vzdávají poctu dítěti ve skromném příbytku. Bůh umí převrátit náš svět vzhůru nohama! Dokonce přinesli drahé dary hodné krále (Mt 2,11, srov. s 1Kr 10,2). Bůh nám v Ježíši dal ten největší dar! Po celou věčnost budeme Ježíše radostně uctívat, chválit jej a prokazovat mu naši vděčnost. Začněme už dnes. Neboť: *„Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení“* (Zj 5,12).

**Jeho vliv**

*To je ten učedník, který vydává svědectví o těchto věcech a který je zapsal; a my víme, že jeho svědectví je pravdivé.* Jan 21,24

Muzikál Muž z La Manchy měl premiéru v roce 1966 na Broadwayi a je inspirován známou knihou Don Quijote, jejímž autorem je Miguel de Cervantes. Jednou z postav románu je i žena stinné pověsti jménem Aldonza. V románu ji bláznivý rytíř vidí takovou, jakou by se mohla stát, a říká jí Dulcinea, což znamená sladká. Tato žena si je vědoma toho, kým ve skutečnosti je, a novou identitu odmítá. Nakonec však vliv jeho lásky a způsob, jakým na ni pohlíží, tuto románovou hrdinku úplně změní v milou a úctyhodnou ženu. Mnoho lidí věří, že Cervantes výše zmíněné dílo napsal v době inkvizice jako skrytou duchovní alegorii evangelia.

Jan, Ježíšův učedník, nebyl zrovna známý svou mírností. Byl tak vznětlivý, že Jana a jeho bratra Jakuba Ježíš nazýval *Boanerges*, což znamená „synové hromu" (Mk 3,17). Asi bych si Jana nevybrala, ale Ježíš ano. Bratři „hromu" chtěli nejlepší místo v nastávajícím království (Mk 10,35-45) a také přišli s nápadem poslat oheň z nebe na vesnici v Samaří, jejíž obyvatelé neprokázali Ježíši svou pohostinnost (L 9,51-55). Jan a ostatní učedníci byli ale jen *obyčejní* lidé, kteří byli vystaveni Ježíšově *neobyčejné* milosti. Ježíš s nimi zacházel s láskou a jeho milost je změnila. Tento sobecký a vznětlivý učedník se stal známý jako „apoštol lásky". V evangeliu, které Jan napsal, nepoužívá ani své vlastní jméno, ale označuje se za učedníka, *„kterého Ježíš miloval"* (J 13,23; 19,26; 21,7; 21,20). Při poslední společné večeři seděl Jan po Ježíšově boku – co nejblíže k němu (J 13,23.25). Ježíšova láska ho ovlivnila a úplně změnila. Jan se rozhodl přijmout mimořádnou Ježíšovu lásku, která se stala hlavním cílem jeho služby. Ve svém evangeliu používá slovo láska padesátsedmkrát a ve svých dopisech padesátdvakrát, celkem stodevětkrát! (U Matouše najdeme slovo láska sedmnáctkrát, u Marka osmkrát a u Lukáše devatenáctkrát.) Pokud bojujete s nějakým negativním rysem své povahy, zůstávejte blízko Ježíšovy milosti. Nechte na sebe působit jeho lásku a milost – ty vás promění.